

Arrest

nr. 126 426 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, allen van Russische nationaliteit, op 26 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 juli 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 75 514 van 21 februari 2012 het beroep verwerpt.

Op 27 december 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 september 2013 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 18 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K., M.

geboren te Novi Atagy op (...)1975

+ echtgenote:

K., A.

geboren te Ageshti op (...)1983

+ kinderen:

K., A., (...)

K., A., (...)

K., M., (...)

K., A.-M., (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.09.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 12.02.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. .

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 18 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers, elk afzonderlijk een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder de rolrs. 149 611 en 149 621.

2. Rechtspleging

Artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de verzoekende partij een synthesesmemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het *“algemeen beginsel volgens hetwelk de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen na kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak”* en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen in de synthesesmemorie:

“Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

Wat de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak

In overweging dat de Belgische staat, in zijn nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van de verplichting van de formele en materiële motivatie niet aangehouden kan worden.

Dat hij eraan voegt dat uit het medische dossier voortvloeit dat verzoekende partij dat het aan een uitvoerige en diep onderzoek door de arts-adviseur onderworpen werd, die besloot dat de nodige medische behandeling en de opvolging toegankelijk en beschikbaar waren in het land van herkomst;

Dat hij bovendien beweert dat duidelijk uit het administratieve dossier voortvloeit dat er rekening gehouden werd met de medische verslagen die door verzoekende partij voorgelegd werden;

In overweging dat mijn verzoekers deze argumentatie niet kunnen aannemen.

In overweging dat de vaststellingen van de art-adviseur, van de Dienst Vreemdelingenzaken totaal in tegenstelling zijn met de verschillende adviezen van mijn verzoekers.

Dat in dit geval, Mw. K. aan een infectie met HIV sinds november 2011 lijdt van stadium 1;

Dat sinds het ogenblik dat deze pathologie ontdekt werd, een medicamenteuze behandeling werd gestart.

Dat deze behandeling heel het leven gevolgd moet worden;

In overweging dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken deze situatie bij haar absoluut niet in overweging genomen;

Dat men ook moet vast stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken alleen maar bepaalde elementen uit de getoonde medische getuigschriften opgenomen heeft;

Dat in dit geval, het overduidelijk is, dat gezien de specificiteit en de ernst van de pathologie waaraan mijn verzoekers lijden, een examen uitgevoerd moest worden en dat een advies gevraagd moest

worden aan een specialist en niet aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken van wie geen enkele kwalificatie door tegenpartij vermeld werd.

Dat het dus misplaats was, in het hoofd van de arts-adviseur van de Dienst vreemdelingenzaken te verklaren dat betrokkene niet aan een ziekte lijden in zulk een staat dat deze een reëel risico meebrengt voor hun leven of hun fysieke integriteit of niet toelaat vast te stellen dat betrokkene aan een ziekte lijden in zulk een staat dat deze een reëel risico meebrengt van onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen aangepaste behandeling bestaat in zijn land van herkomst of het land waarin zij verblijven;

Dat uw rechtsmacht al beschouwd heeft dat deze motivatie ten minste gestereotypeerd en kort en bondig scheen, en het niet toeliet aan betrokkene de reden te begrijpen waarom hun aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd (CCE, 27.11.2013, nr. 92.258).

Dat dit middel gegrond is en op zich alleen de vernietigverklaring van deze akte rechtvaardigt;

Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

Ten slotte, in overweging dat de Belgische Staat, in zijn nota met opmerkingen, wil laten gelden dat het middel genomen van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden als onontvankelijk beschouwd moet worden;

Dat er geen individualisatie is van de situatie, daar tegenpartij zich tevreden stelt, om te weigeren recht te doen aan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, te verwijzen naar het advies van zijn arts-adviseur;

Dat ten opzichte van deze vaststelling, het aangewezen is te concluderen tot een schending van de beschikkingen van de middelen;

Dat dus uit de hierboven aangehaalde elementen voortvloeit, dat de beslissing die genomen werd, de beschikkingen van de middelen schendt en dat men ook mag beschouwen dat er een risico van schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de Mens niet uitgesloten is.

Dat dit artikel vermeldt dat "niemand aan onmenselijke of vernederende behandelingen onderworpen mag worden;"

Dat er dus schending is van de beschikkingen van de middelen, element dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die aan mijn verzoekers betekend werd, rechtvaardigt."

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift, *in casu* de synthesememorie, op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun synthesememorie beperken tot een loutere vermelding van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur en op welke manier zij dit door de bestreden beslissing geschonden achten. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag van verzoekers ongegrond is waarbij verwezen worden naar het bijgevoegd medisch advies van de arts-adviseur.

Uit de synthesesamenvatting blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 12 februari 2014 en stelt zij het volgende vast:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K.A. {...} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.02.2014 in gesloten omslag).”

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 12 februari 2014 blijkt het volgende:

"NAAM: K. A., (R.R.: ...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Ageshi op (...)1983

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.12.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:.

Voorgelegde medische attesten:

- Gedetailleerd medisch attest de dato 10/11/2011 van dr. IC. HIV- infectie.*
- Medisch getuigschrift de dato 16/12/2011, naam en stempel arts onleesbaar. HIV- infectie stadium 1. Nadir CD-4 395. Start Truvada en Kaletra.*
- Resultaat bloedanalyse 16/12/2011.*
- Medisch getuigschrift de dato 12/5/2012, naam en stempel arts onleesbaar. HIV stadium 1. Behandeling met HAART opgestart gezien zwangerschap.*
- Medisch getuigschrift de dato 18/01/2013 van dr. VH. HIV-1 infectie. Behandeling is gestopt.*

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier bestaande uit de hierboven aangehaalde medische attesten blijkt dat de betrokkene besmet is met HIV-1. Ondanks de goed bewaarde immuniteit werd toch een behandeling met antiretrovirale middelen opgestart omdat de betrokkene zwanger was op het moment van de diagnose. Ook al blijkt uit het laatste attest dat de behandeling gestopt is, is het aangewezen dat de betrokkene verder opgevolgd wordt voor de HIV- infectie en dat er indien nodig antiretrovirale behandeling kan gegeven worden.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig van International SOS1 van 21/01/2014 met uniek referentienummer BMA-5205.

Behandeling bij een internist is beschikbaar en kan zowel op ambulante basis als in een hospitaalmilieu.

Opvolging van CD4 en viral load zijn beschikbaar.

Zowel Kaletra® (lopinavir/ritonavir) als Truvada® (emtricitabine/tenofovir) zijn beschikbaar. Naast deze medicatie zijn er ook ruim voldoende alternatieven beschikbaar.

Alles voor gespecialiseerde opvolging en behandeling van de HIV- infectie zijn beschikbaar.

Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Rusland:

"Er dient echter opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ertoe te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.²

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.³

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die alsnog gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien blijkt uit het asielinterview van de partner van betrokkene, K., M., d.d. 18.01.2011 dat hij in het bezit is van een diploma van secundair onderwijs en één jaar universitaire studies heeft gevolgd. Uit de beslissing van het CGVS dd. 04.04.2011 blijkt tevens dat hij tewerkgesteld was als automecanicien.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar zij tenslotte ruim 27 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar! of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit het asielinterview van betrokkene dd. 03.01.2010 blijkt dat betrokkene haar ouders nog woonachtig zijn te Rusland.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB- programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.⁴

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)"

Conclusies:

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden.

Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."

In het medisch advies ten aanzien van tweede verzoekster heeft de arts-adviseur vastgesteld dat zij besmet is met HIV-1. Dat er een behandeling met antiretrovirale middelen werd opgestart omdat zij zwanger was op het moment van de diagnose. Ook al blijkt uit het laatste attest dat de behandeling gestopt is, is het aangewezen dat de betrokkene verder opgevolgd wordt voor de HIV-infectie en dat er indien nodig antiretrovirale behandeling kan gegeven worden.

Anders dan verzoekers voorhouden in de synthesesemorie blijkt aldus uit het medisch advies dat de arts-adviseur wel degelijk de HIV-1 infectie in overweging heeft genomen en ook de mening is toegedaan dat tweede verzoekster nood heeft aan een medicamenteuze behandeling. Verzoekers geven aan dat enkel een gespecialiseerde arts zich kan uitspreken over de ernst van de pathologie. De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat de arts-adviseur de diagnose van de behandelende artsen in vraag heeft gesteld nu de arts-adviseur geenszins betwist dat tweede verzoekster lijdt aan een ernstige pathologie waarvoor medicamenteuze behandeling aangewezen is. De arts-adviseur stelt verder op gemotiveerde wijze vast dat de nodige zorgen en opvolging beschikbaar zijn in Rusland, alsook dat de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Rusland verzekerd zijn. De arts-adviseur concludeert dat er geen contra-indicatie kan worden weerhouden om te reizen en er geen mantelzorg nodig is. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijk zorgen bestaan in het herkomstland. De Raad benadrukt dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een vreemdeling voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers niet akkoord gaan met de conclusie in de bestreden beslissing die door een andere ambtenaar in de beslissing is opgenomen, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden. In de mate verzoekers niet akkoord kunnen gaan met de conclusie van de arts-adviseur dient de Raad vast te stellen dat zij evenwel niet betwisten over de nodige medische zorgen en opvolging te beschikken in hun land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusie van de arts-adviseur, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers maken – door opnieuw te verwijzen naar de medische attesten – met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de bovenstaande vaststellingen hun aanvraag op een kennelijk onredelijke wijze ongegrond heeft verklaard.

Verzoekers betogen vervolgens dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden omdat er geen individualisatie van de situatie is. Verweerder stelt zich tevreden door te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat uit het voorgaande is gebleken dat de verwerende partij de medische problemen van tweede verzoeker heeft laten beoordelen door een arts-adviseur, zoals voorgeschreven door artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur concludeert dat tweede verzoekster niet op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Uit het advies blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de door tweede verzoekster voorgelegde medische verslagen. Verzoekers slagen er met hun vage kritiek niet in om afbreuk te doen aan het gedegen advies van de arts-adviseur die op zorgvuldige wijze de gezondheidstoestand van tweede verzoekster heeft beoordeeld en tevens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst is nagegaan. Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar Rusland - hetgeen niet wordt weerlegd door verzoekers - is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen en de aanvraag ongegrond te verklaren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Het middel is in al zijn onderdelen, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN